100 LET TEPLÁRNY TRMICE

jak šel čas

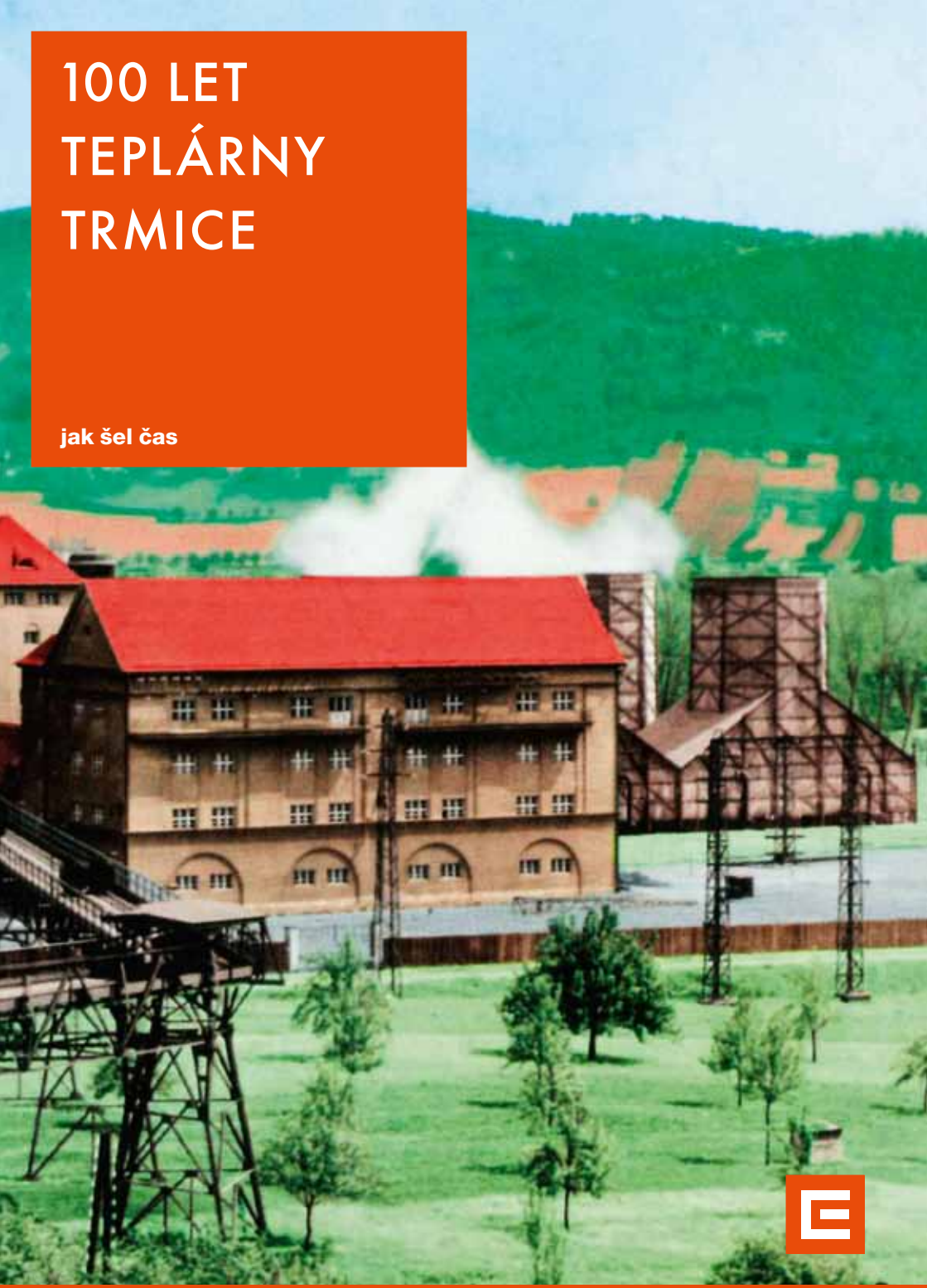

SKUPINA ČEZ

VÝZNAMNÉ MILNÍKY 1911–1973

24. 2. 1911	založena akciová společnost Nordböhmische Elektrizitätswerke
duben 1914	první výkopové práce a po nich základy Elektrárny Trmice
1915	postaven zauhlovací systém
1916	postaveny chladicí věže č. 1 a 2 a uvedeny do provozu první čtyři kotle a první turbosoustrojí TG1
1918	další čtyři kotle a turbosoustrojí TG2 v provozu
1922	další čtyři kotle a turbosoustrojí TG3 v provozu
1925	dostavěny kotle K13 a K14 a turbosoustrojí TG4
1925–1927	postaveny chladicí věže č. 3 a 4
1930	do areálu elektrárny byla začleněna bývalá sklárna Neuhütte, její haly se zadaptovaly a přestavěly na šatny, koupelny a jídelnu s kuchyní
1930–1931	postaveny chladicí věže č. 5 a 6
1932	zprovozněny kotel K15 a turbosoustrojí TG5
1934	demontováno soustrojí TG3 a nahrazeno novým, výkonnějším
1939	uveden do provozu kotel K16, jakožto poslední zařízení vystavěné za první republiky
1945	elektrárna samostatným národním podnikem v rámci trastu Mostecké elektrárny – Komořany
1946–1950	výstavba vysokotlakých kotlů K1–K3, turbíny TG6
1947	exploze kotle K1, který byl následně vyřazen z provozu; topič Albín Navrátil vyvázl bez většího zranění
1949	zprovozněna lanovka na škváru
1950	rekonstrukce odstruskování kotlů K13–K16
1953–1954	rekonstrukce zauhlování na výhradně pásovou dopravu
1954	odstaven kotel K2
1956	z provozu vyřazeno turbosoustrojí TG1; do provozu uveden čtvrtý vysokotlaký kotel K4
1957	postavena nová revizní věž a olejové hospodářství
1959	do zkušebního provozu uveden dálkový parovod do Ústí nad Labem; do provozu uvedena i nová čerpací stanice vody na levém břehu Labe
1960	demontáž kotlů K2, K5 a K6 a sešrotování prvního turbogenerátoru TG1
1964	rekonstrukce rozvodny 35 kV; zahájena výstavba nové chemické a tepelné úpravy vody
1965	Elektrárna Trmice se stává jedním ze závodů SČE Děčín
1965	zbourány kotle K3, K4, K7 a K8
1966–1969	na kotle K 15, K16, K1–K4 namontovány cyklonové odlučovače popílku
1967	zbourána chladicí věž č. 1 a odstaveno turbosoustrojí TG2
1968	odstaveny kondenzační turbíny TG4 a TG5; do provozu uvedena chemická a tepelná úpravna vody; do provozu uveden druhý dálkový parovod z Trmic do Ústí nad Labem
1971	zprovozněn centrální velín pro ovládání kotlů K1–K4
1972	likvidace turbosoustrojí TG4
1973	převod z podniku SČE Děčín do podniku Severočeské elektrárny Komořany
1973	zbourány kotle K9 a K10

Teplárna Trmice, duben 2015 ■ Na obálce elektrárna Trmice v roce 1927

Až na samotný počátek 20. století sahá historie Teplárny Trmice u Ústí nad Labem. Za svůj vznik může poděkovat nebývalému rozmachu průmyslu v celých Čechách, zvláště pak na jejich severu. Původně se ovšem nejednalo o teplárnu, ale prakticky jednu z největších elektráren na území tehdejšího c. k. rakousko-uherského mocnářství. Během zahájení výstavby ale nikdo netušil, že si v tomto mnohonárodnostním soustátí pobude jen čtyři roky.

NA POČÁTKU BYL HLAD PO ELEKTŘINĚ

Psal se teprve rok 1901, když si začal rozvoj průmyslu na severu Čech vyžadovat i odpovídající elektrizaci. Přestože v Ústí nad Labem již fungovala městská elektrárna na Špitálském náměstí, bylo pro vznikající podniky elektřiny žalostně málo, byť některé měly malé závodní elektrárny. Rovněž při Dole Alžběta byla již v roce 1909 vybudována parní elektrárna o výkonu 445 kW, která vyráběla třífázový proud o napětí 5 250 V, přičemž zásobovala elektřinou hlavně trmický zámek a velkostatek Nosticů, později i tři sousední obce. Cena za jednu kWh byla na tehdejší poměry ovšem značně vysoká, a to 4 koruny (rakousko-uherské). Nelze se proto divit, že se příležitosti dobrého byznysu chopila akciová společnost Nordböhmische Elektrizitätswerke, která sídlila v Podmoklech (dnes součást Děčína). Společnost si dala za cíl elektrifikaci severních Čech prostřednictvím vybudování rozvodných sítí 35 kV, 10 kV a 5 kV. Kvůli tomu ovšem potřebovala i novou velkoelektrárnu.

Po zvážení všeho pro a proti vybralo vedení společnosti jako nejvhodnější pro její výstavbu lokalitu v sousedství Trmic a potažmo i Ústí nad Labem. Nelze se tomu divit. Argumentů pro, bylo totiž hned několik. Tím nejdůležitějším byl nedaleký Důl Alžběta (Elisabeth), který se později stal výhradním dodavatelem uhlí do elektrárny. Dalším byl dostatek čisté vody, který nabízely Tuchomyšlský potok a řeka Bílina. Třetím nejdůležitějším argumentem byla blízkost železniční trati, odnože rakousko-uherské státní dráhy (Praha – Podmokly), která z Ústí pokračovala směrem na Teplice jako Ústecko-Teplická dráha (dál jako Buštěhradská přes Chomutov do Chebu). Strojní komponenty pro budoucí elektrárnu tak mohly být do Trmic dopravovány bez větších problémů díky již poměrně rozvětvené síti po železnici.
O tom, že společnost Nordböhmische Elektrizitätswerke to myslela s rozvojem elektrizace severních Čech vážně, svědčí i vybudování jejího honosného sídla v Děčíně – Podmoklech. To patří energetice dodnes. V novodobé historii konce 20. na začátku 21. století zde například sídlila Severočeská energetika, a. s., a v současné době slouží

Stavba kotelny a strojovny 17. 10. 1914

Stavba elektrorozvodů v okolí Trmic

potřebám Skupiny ČEZ v severních Čechách. Ústřední budova ředitelství společnosti Nordböhmische Elektrizitätswerke vyrostla na svém místě až v roce 1930, tedy 16 let poté, co byl položen základní kámen elektrárny v Trmicích.

ETAPA PRVNÍ ANEB LÉTA 1914 AŽ 1939

V dubnu 1914 započali dělníci s prvními výkopy pro budoucí základy elektrárenských budov. Již dva roky nato pak byly uvedeny do provozu první čtyři kotle a s nimi i první turbosoustrojí (TG1) o výkonu 6 MW. Stačily další dva roky a v provozu se ocitlo druhé turbosoustrojí (TG2) o stejném výkonu a s ním opět i čtyři kotle. Zlomovými se staly roky 1922 a 1925, kdy poměrně narostl výkon elektrárny. V roce 1922 tak přibyly další čtyři kotle a třetí turbosoustrojí (TG3) o výkonu 12 MW. Jednalo se o vůbec první dodávku nové technologie po skončení 1. světové války Škodovými závody v Plzni. V roce 1925 pak byly dostavěny další dva kotle pro čtvrté turbosoustrojí (TG4). Na tehdejší poměry se již opravdu jednalo o moderní dvoutělesovou turbínu se středotlakým a nízkotlakým tělesem s výkonem 16 MW. Páté turbosoustrojí (TG5), rovněž o výkonu 16 MW, dodala plzeňská Škodovka v roce 1932.

Již v roce 1934 byl zvýšen celkový výkon elektrárny, když původní TG3 (12 MW) byla nahrazeno novým o výkonu 15,8 MW. O pět let později byla ukončena poslední prvorepubliková stavba v elektrárně, a to kotel K16.

Trmická elektrárna tak ve finále první etapy svého rozvoje měla šestnáct kotlů. Každý měl zásobník paliva na 80 tun uhlí. Zauhlovací systém byl postaven již v roce 1915, přičemž se jednalo o lanovou dráhu s důlními vozíky s oboustranným bočním vyklápěním, jimž se do elektrárny vozilo uhlí z nedalekého dolu Alžběta po 293 metry dlouhém nezastřešeném zauhlovacím mostě. Jak se ale elektrárna rozrůstala, muselo se z dolů Vrbenský a Jirásek dovážet další uhlí po železnici.

Chladicích věží postavených v letech 1916 až 1931, bylo šest. Voda pro celý chladicí okruh elektrárny byla brána od čerpadel spodní vody v dole Alžběta a z vodárny na soutoku řeky Bíliny a Tuchomyšlského potoka.

Poměrně náročné bylo odstruskování kotlů, však to také zaměstnanci pojmenovaly „galeje“. Struska byla horká a padala z výsypek kotlů do přistavených vozíků, které se ručně řadily do vlaků. Za jednu směnu jich tak bylo z elektrárny vypraveno až 28 po 30 vozech ještě žhavého popela. Škvára se vyvážela jižně od elektrárny směrem na Košťov, kde halda, která ve finále v roce 1975 měla 2,5 mil. m^3, ještě druhotně prohořívala. Výsledkem byla velmi kvalitní červená škvára, která dala v roce 1947 vniknout výrobně škvárocementových tvárnic a panelů s názvem Trmická Prefa.

Odstruskovací galeje měly ovšem o jeden pomyslný, bohužel na tehdejší dobu nikým neměřený rekord. Vzhledem k prašnému, zakouřenému a zvláště velmi horkému prostředí se na pracovišti

▲ Pohled na budoucí elektrárnu z nynější Edisonovy ulice, 1915 ▼ Výkopové a základové práce, 1914 ■ Stavba kotelny a strojovny, v pozadí nádraží ČD Trmice, 1914 ▼▼ Výstavba kotelny, 2015 ■ Instalace TG1 a TG2 K1–K4, 1915 ▼▼▼ Chladicí věže, 1927 ■ Kotelna K1–K4, 1927

Pohled na turbosoustrojí TG4 v roce 1937 ■ Zauhlování v 50. letech 20. století ■ Stavba chemické úpravny vody 3, foto asi z roku 1980

smělo pít 7° pivo. Za jednu směnu se ho vytočilo až 250 litrů, v létě pak denně i více než 6 hektolitrů. Samozřejmě, že zaměstnanci jej neměli zadarmo, pivo se zde běžně prodávalo až do roku 1953. kdy došlo ke změně v dopravě strusky u kotlů K13–K16. Ostatní kotle již v té době byly vytěžovány minimálně, prakticky jen přes zimu.
Souběžně se stavbou kotelny a strojovny byla postavena i budova elektrické rozvodny, která se postupně rozrůstala tak, jak byly budovány venkovní sítě. Ve finále vedly dvě linky 35 kV labským údolím do Děčína a dále přes Českou Lípu až do Jablonce. Další linka 35 kV vedla do Sobědruh u Teplic. Oblasti ve směru Ústí nad Labem – Lovosice, Litoměřice, Chabařovice, Jílové u Děčína a Chemické závody v Ústí nad Labem byly zásobovány linkami 10 kV. Samotné město bylo napojeno na vedení o napětí 5,25 kV, stejně tak Trmice, Předlice a přilehlé osady. Pokud bychom sečetli všechny odběratele elektřiny z trmické elektrárny k listopadu 1927, bylo jich více než padesát tisíc, respektive 50 251 maloodběratelů a 316 velkoodběratelů.

ETAPA DRUHÁ ANEB LÉTA 1940 AŽ 1959

Období druhé světové války nepřineslo pro trmickou elektrárnu žádné velké investice. Jako strategický zdroj výroby energie unikla diverzním akcím či bombardování spojenci. Totálně nasazení

Teplárna Trmice v roce 1959 **Skládka škváry byla v roce 1982 zlikvidována, foto z konce 70. let**

Chemická úpravna vody, 2016 **Zauhlování, 2016**

a váleční zajatci v ní ovšem pracovali. V jejím okolí bylo několik pracovních i zajateckých lágrů. Prakticky jedinou zaznamenanou tragédií v souvislosti s válečným běsněním, je zastřelení jednoho z francouzských zajatců. K němu ovšem došlo až po skončení války, kdy se vrátil do elektrárny pro nějaké své zapomenuté věci. Byl zastřelen revolučními gardisty, kteří ho považovali za zloděje.
Prakticky jediný známý údaj z roku 1945 je ten, že elektrárna měla instalovaný výkon 59,8 MW. Budeme-li brát v úvahu fakt, že v celých Čechách byl instalovaný výkon 955 MW, tak trmická elektrárna byla vlastně velkoelektrárnou, která na něm měla 7% podíl.
Charakteristickým znakem roku 1945 je pochopitelně obměna zaměstnanců. Ty německy hovořící nahradili noví pracovníci, vesměs české národnosti, kteří pak zůstali v elektrárně až do svého odchodu do důchodu. Jsou prvními, co se seznamují s vysokotlakým provozem, jehož výstavba byla zahájena v roce 1946. Do roku 1950 pak byly uvedeny do provozu první tři vysokotlaké roštové kotle a společně s nimi i protitlaké soustrojí TG6 o výkonu 16 MW. Čtvrtý vysokotlaký kotel byl zprovozněn v roce 1956.

Od roku 1948 se začínají rovněž psát novodobé dějiny elektrárny. „Vítězný únor pracujícího lidu“ znamenal vznik „velikých revolučních tradic“ elektrárny, počínaje založením lidové milice s 60 členy, kdy strojníci kontrolovali zařízení s puškami v rukou. Dnes již pro mnohé nepochopitelné

Celkový pohled na Teplárnu Trmice v roce 1993

historické souvislosti loajality k tehdejšímu režimu se zde opakovaly i po srpnu 1968 a v období takzvané normalizace. Nicméně od roku 1949 dochází v trmické elektrárně k mnoha technologickým změnám, které v prosinci 1959 završuje trvalé zprovoznění dálkového parovodu topné páry pro Ústí nad Labem. Předcházela tomu výstavba nových technologií a rekonstrukce těch stávajících. Postupně byly odstaveny a demontovány některé kotle z první republiky. Další sice prošly rekonstrukcí, ale byly provozovány jen výjimečně. Jejich definitivní konec nastal ovšem až v roce 1965. Již v roce 1954 se po více než 38 letech provozu dočkala svého konce i kolejová lanovka, kterou nahradila pásová doprava uhlí.

ETAPA TŘETÍ ANEB LÉTA 1960 AŽ 1976

S uvedením dálkového parovodu do trvalého provozu se začala psát další důležitá etapa Elektrárny Trmice, neboť je charakterizována kombinovanou výrobou elektrické energie a tepla. Jelikož dodávka topné páry do města byla bez návratnosti kondenzátu, vzrostla tím i spotřeba surové vody. Proto byla v roce 1959 zprovozněna na levém břehu Labe nová čerpací stanice s novým vodovodním řadem pro přívod průmyslové vody do elektrárny. O rok později se svého konce dočkal sešrotováním vůbec první zprovozněný turbogenerátor TG1.

Postupně pak byly v letech 1964 až 1976 odstaveny, rozebrány nebo ponechány v prozatímní konzervaci i ostatní původní turbogenerátory. Rovněž postupně byly odstaveny původní kotle. V roce 1967 padla k zemi první chladicí věž. Vše pochopitelně nahrazují nové provozy s tehdy moderními technologiemi, včetně nové zauhlovací a také odstruskovací soustavy. Vystavěn byl i nový 220 metrů vysoký komín, do něhož byly v roce 1976 zavedeny kouřovody z vysokotlakých kotlů. V roce 1964 bylo již definitivně rozhodnuto, že po postupném vyřazení všech kondenzačních turbín přejde trmická elektrárna na čistě teplárenský provoz. V souvislosti s novou bytovou výstavbou v Ústí nad Labem a zvyšující se spotřebou tepla, totiž narůstaly i požadavky na zajištění větší výroby páry. Ve stejném roce proto byla zahájena výstavba nové chemické úpravny vody, která měla zajišťovat dostatečné množství napájecí vody pro vysokotlaké kotle. Zprovozněna byla v roce 1968. Na konci stejného roku byl uveden do provozu druhý dálkový parovod z Trmic do Ústí nad Labem vedený podél Žižkovy ulice do nově vybudované rozvodny v Panské ulici. V té době byl ukončen i provoz technicky zastaralé a výkonově nevyhovující městské elektrárny na Špitálském náměstí a vzniklo z ní středisko útvaru Rozvod tepla. Svému účelu slouží dodnes. Za dobu své existence prošlo několika modernizacemi a v současné době jej obhospodařuje ČEZ Teplárenská, a. s. V prosinci 1975 byl odstaven předposlední turbogenerátor a v dubnu 1976 bylo definitivně odstaveno poslední kondenzační soustrojí TG3.

Strojovna TG4 a TG5, 2016

Pohled od jezera Milada, 2016

Tím skončilo téměř šedesátileté období provozu kondenzačních turbín. Zároveň se tím uzavřelo historické období Elektrárny Trmice, z které se 30. dubna stává Teplárna Trmice – výhradní garant dodávek tepla pro Ústí nad Labem. Od 1. května 1976 tak přestává být hlavním produktem podniku vyrobená elektřina.

ETAPA ČTVRTÁ ANEB LÉTA 1977 AŽ 1989

V roce 1977 byl uveden do provozu parovodní napáječ č. 3, který je veden souběžně s parovodem č. 2 Žižkovou ulicí. Do Ústí nad Labem je tak možné dodávat až 450 t páry za hodinu.
V samotné teplárně dochází v letech 1979 až 1982 k dalším podstatným změnám. Zastaralá technologie je postupně nahrazována novou. Demolice se dočkaly ostatní původní kotle, byla zbourána budova kotelny, včetně obou komínů pro kotle K9–K12. Na uvolněném místě pak začala stavba malého fluidního kotle, který byl uveden do zkušebního provozu v roce 1986. Odstřeleny byly čtyři zbylé chladicí věže. V roce 1975 byl uveden do provozu dodnes funkční kotel K5 s protitlakou turbínou TG7 a začala stavba dalšího vysokotlakého kotle K6 s protitlakou turbínou TG8, nové mazutové stanice a nové chemické úpravny vody III. Souběžně byla na sídlišti Kočkov postavena nová plynová kotelna označovaná jako HAKOKO – havarijní kotelna Kočkov.

Na podzim roku 1987 byly postupně zprovozněny dva nové nízkotlaké výtopenské kotle K7 a K8. Souběžně s nimi byl jihovýchodně od stávajícího komína postaven nový, rovněž 220 metrů vysoký. Definitivně byla odstavena stará čerpací stanice, a u soutoku Bíliny a Tuchomyšlského potoka byla postavena nová čistička odpadních vod. Dalších dvou přivaděčů labské vody se teplárna dočkala již v roce 1985, celkem tedy byly čtyři. Důležitou technologickou změnou, která se dotkla celé teplárny, se stalo zprovoznění hydraulického odstraňování, na které byly postupně připojeny všechny granulační kotle.
Za zmínku ještě stojí to, že v roce 1982 byla úplně zlikvidována původní trmická halda s obsahem 2,5 mil. m^3 škváry, která byla použita na zpevnění tělesa železniční přeložky Ústí nad Labem – Teplice.

ETAPA PÁTÁ ANEB OD ROKU 1990 PO SOUČASNOST

Po společenských a politických změnách v listopadu ’89 nastává nová éra Teplárny Trmice. V roce 1992 se v rámci kuponové privatizace stává akciovou společností a v roce 1994 se na popud akcionářů mění její název na Teplárna Ústí nad Labem, a. s. V provozu bylo celkem osm kotelních jednotek a tři turbogenerátory. V závěru roku 1995 byl uveden do provozu nový centrální velín, do něhož je postupně svedeno ovládání veškerého

Letecký pohled na Teplárnu Trmice z roku 2002 již také patří do historie. Jezero Milada (vlevo nahoře) je totiž již zcela napuštěno a jeho okolí zrekultivováno. V současnosti slouží k rekreačním účelům.

technologického zařízení. Již v květnu téhož roku byla definitivně odstavena mimo provoz plynová havarijní kotelna Kočkov, která měla vykrývat disparitu v dodávce tepla na sídlišti Severní terasa. Následně byla přesunuta do lokality Mojžíř, čímž se z ní stala „HAKOMO".

V roce 1995 byla také započata ekologická modernizace teplárny. Stejně jako v klasických elektrárenských provozech se jedná o odsíření spalin z topenišť jednotlivých kotlů. Samozřejmě, že tehdejší povolené limity byly jiné, než jsou ty dnešní a budoucí, dané směrnicemi Evropské unie, a tak teplárna prochází a bude ještě procházet dalšími vlnami ekologizace. Významnou akcí v tomto období byla výstavba dvou kondenzačních turbín o výkonu 2 × 20 MW, které byly využívány hlavně v době příznivých obchodních podmínek na trhu s energiemi.

Na jaře 1996 bylo rozhodnuto o stavbě paroplynového zdroje o elektrickém výkonu 70 MW. Paroplynová jednotka byla v provozu od prosince 1998 do roku 2011. Poté byla demontována a odprodána mimo území ČR.

Takzvané polistopadové změny se pochopitelně několikrát podepsaly i na organizačních změnách teplárny. Nejdříve byla jedním ze závodů státního podniku Severočeské teplárenské závody Most. Následně se v květnu 1992 stala samostatnou akciovou společností a v roce 1994 byla přejmenována na Teplárnu Ústí nad Labem. Po vstupu francouzské energetické společnosti Dalkia International do Česka a získání jejího většinového podílu se teplárna stává jako Divize Ústí nad Labem součástí společnosti Dalkia ČR, a. s. V květnu 2010 ovšem společnost ČEZ, a. s., získala 85 % akcií v Dalkii Ústí nad Labem, a. s., a tím se stala teplárna součástí Skupiny ČEZ. O rok později se vrací ke svému původnímu názvu z roku 1992 Teplárna Trmice, a. s. V říjnu 2013 se teplárna stává součástí ČEZ, a. s., a je začleněna společně s teplárnami Hodonín, Poříčí, a Tisová do OJ (organizační jednotka) Teplárny.

Od roku 2015 je Teplárna Trmice společně s Elektrárnou Mělník vyčleněna do samostatné organizační jednotky.

Momentálně je v Teplárně Trmice v provozu 6 kotlů o celkovém výkonu 469,2 MWt a 6 turbogenerátorů na výrobu elektrické energie o výkonu 89 MWe. Tepelná energie v páře je do Ústí nad Labem dodávána primárními tepelnými napaječi. Je na ně připojeno kolem 1 300 odběrných míst. Teplem je tak zásobováno přibližně 27 000 domácností a řada organizací a podniků ve městě.

VÝZNAMNÉ MILNÍKY 1974–2015

1974	kotle K11 a K12 odstaveny z provozu
1971–1974	výstavba nového kotle K5 a protitlaké turbíny TG7 (zprovoznění prosinec 1974); postaveno nové zauhlování; zrušena stará pásová doprava uhlí; vystavěn nový 220 m vysoký komín a mazutová stanice
1975	odstavení turbogenerátoru TG6
1976	definitivní odstavení posledního kondenzačního soustrojí TG3 = konec samostatného historického období elektrárny – provoz kondenzačních turbín (60 let)
1978	zlikvidováno turbosoustrojí TG5
30. 4. 1976	přechod na provoz, jehož prvořadým úkolem je zabezpečení výroby tepla
1977	zprovozněn parovodní napáječ č. 3 určený pro Ústí nad Labem
1979	přeložka transformátorů T11 a T12, zahájení stavby vysokotlakého kotle K6 a protitlakého soustrojí TG8
1980	odstřeleny chladicí věže č. 1–4, místo nich vybudována chemická úpravna vody III; zrušena kolej vlečky do staré nízkotlaké strojovny, postavena nová mazutová stanice pro kotel K5
1981	zprovoznění kotle K6 a turbosoustrojí TG8; zprovozněna plynová kotelna na sídlišti Kočkov (HAKOKO)
1982	demolice kotlů K9–K12; zbourána budova kotelny, včetně obou komínů, na uvolněném místě začala výstavba malého fluidního kotle
1985	zahájena stavba protitlaké turbíny TG6 a přestavba nového velínu VT kotlů K1–K4 (obojí zprovozněno v roce 1986); další dva přivaděče labské vody do teplárny
1986	zkušební provoz fluidního kotle
1987	zprovoznění nízkotlakých kotlů K7 a K8 a hydraulického odstruskování; postaven nový 220 m vysoký komín; zprovozněn nový sklad provozních chemikálií; postavena nová čistička odpadních vod a odstavení staré čerpací stanice
1988	zprovozněna nová sociální budova s kapacitou 800 míst v šatnách
1989	likvidace starého zauhlovacího mostu mezi NT kotelnou a původním starým zauhlováním
1991	Teplárna Trmice je jedním ze závodů státního podniku Severočeské teplárenské závody Most
1992	v rámci kuponové privatizace se Teplárna Trmice stává samostatnou akciovou společností
1994	nový název Teplárna Ústí nad Labem, a. s.
1995	uveden do provozu nový centrální velín; definitivně odstavena plynová havarijní kotelna HAKOKO v Kočkově, následně převezena do Mojžíře (HAKOMO); začíná ekologická rekonstrukce teplárny
1996	zahájena výstavba dvou kondenzačních turbín TG4 a TG5
1997	zprovozněno odsíření
1996	rozhodnuto o stavbě paroplynové jednotky, která byla zprovozněna o dva roky později
2011	ukončení provozu paroplynové jednotky
2011	návrat k původnímu názvu Teplárna Trmice, a. s.
2012	demontáž a odvoz paroplynové jednotky do zahraničí
2012	vyčlenění rozvodů tepla (125 km) do ČEZ Teplárenská, a. s.
2013	fúze Teplárny Trmice, a. s., do ČEZ, a. s.
2015	příprava ekologizačních opatření (DENOx, DESOx)

vydal ČEZ, a. s., útvar komunikace a marketing | 2016